

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1463/2567

บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยโจทก์ บรรษัทบริหารสินทรัพย์ ส.ผู้ร้อง เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ผู้คัดค้าน นาย ส.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 97, ป.วิ.พ. มาตรา 145, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 14, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 95, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 94, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 96, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 25, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 26

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำขอรับชำระหนี้จากเจ้าหนี้ที่ไม่มีประกันเป็นเจ้าหนี้ที่มีประกันโดยขอเพิ่มเติมหลักประกันที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 พร้อมสิ่งปลูกสร้าง อันเป็นการกล่าวอ้างว่าผู้ร้องซึ่งเป็นเจ้าหนี้ที่ขอรับชำระหนี้เป็นเจ้าหนี้ที่มีประกันเหนือที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 ของจำเลยด้วย แต่ผู้ร้องไม่ได้แจ้งว่าเป็นเจ้าหนี้ที่มีประกันเหนือที่ดินดังกล่าวโดยการละเว้นนั้นเกิดขึ้นโดยพลั้งเผลอกรณีต้องตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 97 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกคำร้องโดยเห็นว่าการละเว้นนั้นไม่น่าเชื่อว่าการพลั้งเผลอและคดีถึงที่สุดแล้ว คำสั่งศาลล้มละลายกลางดังกล่าวย่อมมีผลผูกพันผู้ร้อง ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 145 วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 14 และมีผลให้ผู้ร้องจะต้องคืนทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันดังกล่าวแก่ผู้คัดค้านและสิทธิเหนือทรัพย์สินหลักประกันนั้นเป็นอันระงับสิ้นไป ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 97 ผู้ร้องจึงมิใช่เจ้าหนี้ที่มีประกันเหนือที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 ที่จะขอใช้สิทธิเหนือทรัพย์สินหลักประกันดังกล่าวตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 95 ได้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2553 ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้คำสั่งให้ผู้คัดค้านยึดทรัพย์สินจำนองที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 พร้อมสิ่งปลูกสร้างออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้แก่ผู้ร้องไม่เกินหนี้จำนองพร้อมดอกเบี้ยที่ค้างชำระเป็นเวลา 5 ปี โดยมีเงื่อนไขว่าหากผู้ร้องได้รับชำระหนี้บุริมสิทธิจำนองตามสิทธิมาเพียงใดก็ให้สิทธิของผู้ร้องในฐานะเจ้าหนี้รายที่ 2 ที่ยื่นขอรับชำระหนี้อย่างเจ้าหนี้ที่ไม่มีประกันลดลงเพียงนั้น ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้อง ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกคำร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ผู้ร้องยื่นคำร้องขออนุญาตอุทธรณ์พร้อมอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษเห็นว่า คำสั่งของศาลล้มละลายกลางชอบแล้ว และไม่มีเหตุสมควรอนุญาตให้ผู้ร้องอุทธรณ์ จึงมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ผู้ร้องอุทธรณ์ให้ยกคำร้องและไม่รับอุทธรณ์ของผู้ร้อง คืบค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ทั้งหมดแก่ผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมอื่นนอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ ผู้ร้องฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความความไม่ได้แย้งกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติได้ในเบื้องต้นว่า ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2553 โจทก์ยื่นคำขอรับชำระหนี้อย่างเจ้าหนี้ที่ไม่มีประกันตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 94 ต่อมาโจทก์โอน

สิทธิเรียกร้องรวมถึงสิทธิรับจำนองที่มีต่อจำเลยให้แก่ผู้ร้อง ผู้ร้องยื่นคำร้องขอแก้ไขรายการแห่งคำขอรับชำระหนี้ตามมาตรา 97 จากเจ้าหนี้ไม่มีประกันเป็นเจ้าหนี้มีประกันตามมาตรา 96 (3) และขอเพิ่มเติมทรัพย์สินหลักประกันที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 พร้อมสิ่งปลูกสร้าง ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกคำร้อง ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้คัดค้านขอใช้สิทธิเหนือทรัพย์สินหลักประกันที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 ตามมาตรา 95 ผู้คัดค้านมีคำสั่งว่า ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องขอใช้สิทธิเหนือทรัพย์สินหลักประกันในที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 ตามมาตรา 95 ได้ให้ยกคำร้องผู้ร้อง จึงยื่นคำร้องเป็นคดีนี้มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องว่า ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์ไม่อนุญาตให้ผู้ร้องอุทธรณ์ชอบหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้ผู้ร้องยื่นคำร้องว่า ภายหลังรับโอนสิทธิเรียกร้องแล้วผู้ร้องตรวจพบว่าที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 พร้อมสิ่งปลูกสร้าง ยังมิได้มีการใช้สิทธิบังคับหลักประกันจึงยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำขอรับชำระหนี้จากเจ้าหนี้ไม่มีประกันเป็นเจ้าหนี้มีประกันโดยขอเพิ่มเติมหลักประกันที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 ดังกล่าว อันเป็นการกล่าวอ้างว่าผู้ร้องซึ่งเป็นเจ้าหนี้ที่ขอรับชำระหนี้เป็นเจ้าหนี้มีประกันเหนือที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 ของจำเลยด้วย แต่ผู้ร้องไม่ได้แจ้งว่าเป็นเจ้าหนี้มีประกันเหนือที่ดินดังกล่าวโดยการละเว้นนั้นเกิดขึ้นโดยพลั้งเผลอ กรณีต้องตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 97 แต่เมื่อศาลล้มละลายกลางไต่สวนแล้ว มีคำสั่งยกคำร้องโดยเห็นว่าการละเว้นนั้นไม่น่าเชื่อว่าเกิดจากการพลั้งเผลอและคดีถึงที่สุดแล้ว คำสั่งศาลล้มละลายกลางดังกล่าวย่อมมีผลผูกพันผู้ร้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 145 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 14 ผู้ร้องจึงไม่อาจฎีกาโต้แย้งเป็นอย่างอื่นได้อีก และมีผลให้ผู้ร้องจะต้องคืนทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันดังกล่าวแก่ผู้คัดค้านและสิทธิเหนือทรัพย์สินหลักประกันนั้นเป็นอันระงับสิ้นไป ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 97 ผู้ร้องจึงมิใช่เจ้าหนี้มีประกันเหนือที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 ที่จะขอใช้สิทธิเหนือทรัพย์สินหลักประกันดังกล่าวตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 95 ได้ และมีใช้กรณีที่ผู้ร้องเลือกใช้สิทธิในฐานะเจ้าหนี้มีประกันยื่นคำขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลายตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 96 (3) แต่ขอใช้สิทธิเหนือทรัพย์สินหลักประกันตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 95 ดังที่ผู้ร้องฎีกาแต่อย่างใด ทั้งคำสั่งศาลล้มละลายกลางที่ยกคำร้องของผู้ร้องที่ขอใช้สิทธิเหนือทรัพย์สินหลักประกันตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 95 มิใช่คำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดที่ยกเว้นให้อุทธรณ์ได้ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 25 อุทธรณ์ของผู้ร้องจึงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามบทกฎหมายดังกล่าว ผู้ร้องจะอุทธรณ์ได้เมื่อยื่นคำร้องเพื่อขออนุญาตอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พร้อมกับอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์มีคำสั่งอนุญาตให้อุทธรณ์ การที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิจารณาอุทธรณ์และคำร้องขออนุญาตอุทธรณ์ของผู้ร้องแล้วเห็นว่า คำสั่งศาลล้มละลายกลางดังกล่าวชอบแล้ว ไม่มีเหตุสมควรอนุญาตให้ผู้ร้องอุทธรณ์และมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ผู้ร้องอุทธรณ์ คำสั่งศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์ดังกล่าวจึงชอบด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 26 แล้ว ฎีกาของผู้ร้องล้นพ้นไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

โสภณ พรหมสุวรรณ · วิเชียร ตีระอุดมศักดิ์ · ดุสิต ฉิมพลี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1463/2567>